

med Hensyn til Ernæringsforholdene i Sammenligning med mange andre Steder, og, sagde det ærede Medlem, det var godt, at den Tale blev holdt, fordi Befolkningen maa være klar over, at vi staar overfor den haarde Nødvendighed, og at det derfor ikke nytter at gøre sig Forhaabninger om, at der kan gennemføres store Forbedringer paa dette Omraade. Denne Tale blev stærkt understreget af det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen), som mente, at det var en god Tale, som han kunde give sin Tilslutning til. Jeg kan ogsaa give min fulde Tilslutning dertil. Det er rigtigt, at det bliver sagt fra ansvarligt Sted, at selv om de Rationer, vi har, er smaa, saa er Forholdene saaledes, at synderlig større kan Rationerne ikke blive, fordi vi ikke er i Stand til at gøre dem større. Men jeg tror ogsaa, at det vilde være klogt, om Landbrugerne samtidig med at mene, at det var en god Udtalelse samfundsmæssigt set, vilde forstaa, at man heller ikke maa stille sine Priskrav altfor urimeligt op, thi der eksisterer ogsaa andre i dette Land end Landbrugerne. Det er Folkets store Flertal, der skal betale disse Priser, og det er derfor naturligt, at man fra Landbrugets Side maa forstaa, at der skal være Rimelighed i Kravene. Men det Indtryk faar man ikke, naar man hører det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) tale i Dag om, at Befolkningen saa kunde faa de Ben, som der intet Kød var paa. Jeg tror nok, at saa længe det ærede Medlem skal varetage Storlandbrugets Interesser, saa skal han i hvert Fald nok sørge for, at der bliver Kød paa de Ben, som Storlandbrugets Indehavere forsyner sig med. De høje Priser gælder ikke alene Kød, men de gælder hvilke som helst Næringsmidler der skal købes. Det gælder bl. a. et Pund Skummetmælksost, som man skal betale med 90 Øre pr. Pund. Det er en Pris, som nok kan give de Smaafolk, der skal betale den, Anledning til at spekulere over, om den nu ogsaa staar i Forhold til, hvad der er rimeligt.

Det, som imidlertid særlig har givet mig Anledning til at tage Ordet i denne Sag, er de Betragtninger, som er fremsatte angaaende Kommunernes Stilling til Befolkningens Forsyning med de vigtige Næringsmidler, altsaa de prisregulerende Foranstaltninger o. s. v. Herom vil jeg sige et Par Ord, da denne Sag har været Genstand for Diskussion ogsaa i dette Møde og er blevet draget stærkt i Forgrunden ved de Udtalelser, som den højtærede Minister fremkom med ved Lovforslagets Fremsettelse. Jeg vil da gerne sige, at det drejer

sig selvfølgelig om, at man samtidig med, at de Foranstaltninger træffes, som nødvendigvis kræver Kommunernes Medvirking, byder Kommunerne saadanne Vilkaar, at der ikke opstaar urimelige Forhold for disse. I Lovforslagets § 4 nævnes Spørgsmaalet om Erstatning til de Kommuner, som har haft Udgifter ved Nedsaltning af Flæsk. Jeg vil gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister, da der her i § 4 kun omtales de Cirkulærer, der er udsendte den 10. og 24. December angaaende denne Sag, om det ikke er Meningen, at ogsaa de Cirkulærer, som er udstedte paa et tidligere Tidspunkt, ganske vist ikke med Paabud om, at Kommunerne skulde lade foretage denne Nedsaltning, men med meget indtrængende Henstilling til Kommunerne derom, skal komme i Betragtning. (Indenrigsministeren [Rode]: Jo selvfølgelig!) Det modsatte vilde ogsaa være meget urimeligt, da netop disse Kommuner i fortrinlig Grad har vist sig forstaaende med Hensyn til denne Sag, idet de straks er gaaet i Gang med at foretage Nedsaltning, medens man andre Steder nølede dermed, mange Steder endogsaa saa længe, at man kom for sildigt og derfor ikke fik det Kvantum tilvejebragt, som med Rette maatte kræves. Det glæder mig nu at høre, at den højtærede Minister erkender, at det er Meningen, at ogsaa de Kommuner, som har foretaget Nedsaltningen paa et tidligere Tidspunkt, skal medregnes.

Der er talt om det uheldige i den Maade, hvorpaa denne Sag er blevet sat i Værk, og jeg for mit Vedkommende maa sige, at jeg finder ogsaa, at der er foregaaet adskilligt, som fortjener Paatale. Som det allerede er oplyst her, er det gaaet saaledes, at ådskillige Kommuner har maattet aflevere af deres nedsaltede Flæsk, som var af fortrinlig Kvalitet, og senere har modtaget Flæsk, som var af mindre god Kvalitet, og det er rimeligt, at de Købstadkommuner, hvor noget saadant har fundet Sted, er utilfredse dermed. Men jeg vil sige til det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup), som rejste denne Sag, at det er ikke alene til andre Købstadkommuner, at man har maattet sælge Flæsk. Nej, Forholdet er det, at Kommuner, som har foretaget denne Nedsaltning af Flæsk, har maattet sælge meget af det til Oplandet, altsaa til Omegnens Beboere. Det gælder i hvert Fald for den By, hvor jeg er kendt, at der er solgt langt mere Flæsk til Omegnens Beboere, end der er dirigeret til andre Byer. I denne Forbindelse vil jeg sige, at det egentlig er en Art Dyrtingsforanstaltning, som Købstæderne